

Тренътъ фучеше изъ лекитѣ падини къмъ Плѣ-
вень, а Койка се носѣше върху крилата на своята ми-
сълъ и заживѣ съ топлитѣ чувства на Вревска, когато
е пжтувала за тамъ, гдето остави кости.

А Петъръ Габара, опрѣлъ глава до прозореца на
вагона, гледаше равнинитѣ, които се разтилатъ до без-
брѣжностъ къмъ Дунава и си спомнѣше за Добруджа ..

Трена пухти, машината дими, колелетата монотонно
тракатъ, а той вгледанъ на вѣнъ, следѣше шеметни
равнини, които се разкриватъ всѣки мигъ, предъ за-
жѣднѣлата му душа за простори, равнини. Погледа бѣ
устрѣменъ на северо-изтокъ, где въ слънчеви мрежи
се мѣрквтъ глѣхнали полета, ниски кждрави лесове, за-
сѣнчени отъ златистъ здрачъ; и отъ гдето прелита
лѣхъ, изпращанъ отъ приближаваща Добруджа.

Где спира трена; какво ставаше по гаритѣ? — той
не виждаше, не чуваше. Умътъ му бѣ тамъ: къмъ Доб-
руджа.

Добруджа бѣше далечъ, ала той я виждаше предъ
себе си. Той я гледаше: тжжна, потъмнѣла, млъкнала,
както кога я напустна. Предъ вгледанитѣ му очи се
мѣркаха: кубето на църквата, съ голѣмия кръстъ, раз-
перилъ ржце за молитва; двата габара ошмулени, по-
тъмнѣли, гледатъ омислени на югъ; и вѣтренната мел-
ница сиротно застанала край село, отпуснала крила,
сякашъ уморена и обидена.

Видението бѣ замамливо, тжжно като споменъ по
изгубено нѣщо, което е омилѣло на душа. То увли-
чаше помаменитѣ очи; нашепваше топли слова, чувани
нѣкога. И Петъръ Габара впиваше погледи въ дале-
чени, сякашъ да види по-добре; вслушваше се, да чуе
по-ясно топлата приказка на башинъ край.

Вгледанъ той съзрѣ, че крилата на мелницата се
движатъ; въззѣматъ се едно следъ друго; усилватъ ле-
тежъ като да хврѣкнатъ — и нѣкакво топло чувство се
разтла на гърди.